

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

6 octombrie 2021 *

„Trimitere preliminară – Spațiul de libertate, securitate și justiție – Decizia-cadru 2005/214/JAI – Executarea sancțiunilor financiare – Principiul recunoașterii reciproce – Articolul 5 alineatul (1) – Infrațiuni care conduc la recunoașterea și executarea deciziilor de sancționare fără verificarea dublei incriminări a faptei – Articolul 5 alineatul (3) – Infrațiuni pentru care statul membru are posibilitatea de a condiționa recunoașterea și executarea deciziilor de sancționare de dubla incriminare a faptei – Verificare de către statul membru executant a calificării juridice date infracțiunii de către statul membru emitent în certificatul care însoțește decizia de sancționare”

În cauza C-136/20,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Zalaegerszegi Járásbíróság (Tribunalul Districtului Zalaegerszeg, Ungaria), prin decizia din 12 martie 2020, primită de Curte la 12 martie 2020, în procedura referitoare la recunoașterea și la executarea unei sancțiuni financiare aplicate lui

LU,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul J.-C. Bonichot, președinte de cameră, doamna R. Silva de Lapuerta (raportoare), vicepreședintă a Curții, domnul L. Bay Larsen, doamna C. Toader și domnul N. Jääskinen, judecători,

avocat general: domnul J. Richard de la Tour,

grețier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru guvernul maghiar, de M. Z. Fehér și R. Kissné Berta, în calitate de agenți;
- pentru guvernul ceh, de M. Smolek, J. Vlácil și T. Machovičová, în calitate de agenți;
- pentru guvernul spaniol, de S. Jiménez García, în calitate de agent;

* Limba de procedură: maghiara.

- pentru guvernul austriac, de A. Posch, J. Schmoll și C. Leeb, în calitate de agenți;
  - pentru Comisia Europeană, de M. Wasmeier și L. Havas, în calitate de agenți,
- după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 20 mai 2021,
pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 5 alineatul (1) din Decizia-cadru 2005/214/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a sancțiunilor financiare (JO 2005, L 76, p. 16, Ediție specială, 19/vol. 7, p. 150), astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009 (JO 2009, L 81, p. 24) (denumită în continuare „Decizia-cadru 2005/214”).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unei proceduri inițiate de Bezirkshauptmannschaft Weiz (autoritatea administrativă a districtului Weiz, Austria) privind recunoașterea și executarea, în Ungaria, a unei decizii de sancționare financiară aplicate lui LU, resortisant maghiar, ca urmare a unei încălcări săvârșite de aceasta în Austria.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 Potrivit considerentelor (1), (2) și (4) ale Deciziei-cadru 2005/214:
  - „(1) Reuniunea Consiliului European de la Tampere din 15 și 16 octombrie 1999 a aprobat principiul recunoașterii reciproce, care ar trebui să devină piatra de temelie a cooperării judiciare atât în materie civilă, cât și în materie penală în cadrul Uniunii.
  - (2) Principiul recunoașterii reciproce ar trebui să se aplice sancțiunilor financiare impuse de autoritățile judiciare sau administrative pentru a se facilita aplicarea acestor sancțiuni în alt stat membru decât statul în care au fost impuse sancțiunile.

[...]

- (4) Sub incidența prezentei decizii-cadru ar trebui, de asemenea, să intre sancțiuni financiare impuse pentru infracțiuni rutiere.”
- 4 Articolul 1 din această decizie-cadru, intitulat „Definiții”, prevede:
  - „În sensul prezentei decizii-cadru:
  - (a) [...] «decizie» înseamnă o decizie definitivă care impune plata unei sancțiuni financiare de către o persoană fizică sau juridică, atunci când decizia a fost luată de:

[...]

- (ii) o autoritate a statului emitent, alta decât o instanță judecătorească, pentru o faptă penală în temeiul legii statului emitent, cu condiția ca persoana în cauză să fi avut posibilitatea judecării cauzei sale de către o instanță judecătorească cu competență specială în materie penală;
- (iii) o autoritate a statului emitent, alta decât o instanță judecătorească, pentru acte incriminate de dreptul intern al statului emitent, constituind încălcări ale normelor de drept, cu condiția ca persoana în cauză să fi avut posibilitatea judecării cauzei sale de către o instanță judecătorească cu competență specială în materie penală;

[...]

- 5 Potrivit articolului 4 alineatul (1) din decizia-cadru menționată:

„O decizie împreună cu un certificat după cum se prevede în prezentul articol pot fi transmise autorităților competente dintr-un stat membru în care persoana fizică sau juridică împotriva căreia a fost pronunțată o decizie are proprietăți sau venituri, are reședința obișnuită sau, în cazul unei persoane juridice, are sediul social.”

- 6 Articolul 5 din Decizia-cadru 2005/214, intitulat „Domeniu de aplicare”, prevede la alineatul (1) a treizeci și treia liniuță, precum și la alineatul (3):

„(1) Următoarele infracțiuni, dacă sunt incriminate în statul emitent și după cum sunt definite în legislația statului emitent, în condițiile prezentei decizii-cadru și fără verificarea dublei încriminări a faptei, conduc la recunoașterea și executarea deciziilor:

[...]

- conduită contrară normelor de trafic rutier, inclusiv încălcarea reglementărilor referitoare la orele de conducere și perioadele de odihnă și a reglementărilor privind bunurile periculoase;

[...]

(3) Pentru alte infracțiuni decât cele aflate sub incidența alineatului (1), statul executant poate condiționa recunoașterea și executarea unei decizii de faptul ca decizia să privească o faptă ce ar reprezenta o infracțiune în temeiul legislației statului executant, oricare ar fi elementele constitutive ale acesteia și oricum ar fi descrisă.”

- 7 Articolul 6 din această decizie prevede:

„Autoritățile competente din statul executant recunosc fără altă formalitate o decizie care a fost transmisă în conformitate cu articolul 4 și iau imediat toate măsurile necesare pentru executarea sa, cu excepția cazului în care autoritatea competentă decide să invoce unul din temeiurile de nerecunoaștere sau neexecutare prevăzute la articolul 7.”

- 8 Potrivit articolului 7 din decizia-cadru menționată, intitulat „Temeiuri de nerecunoaștere și neexecutare”:

„(1) Autoritățile competente din statul executant pot refuza recunoașterea și executarea deciziei dacă certificatul prevăzut la articolul 4 nu este prezentat, este incomplet sau în mod evident nu corespunde deciziei.

(2) Autoritatea competentă din statul executant poate, de asemenea, să refuze recunoașterea și executarea deciziei dacă stabilește că:

[...]

(b) într-unul din cazurile prevăzute la articolul 5 alineatul (3), decizia se referă la fapte care nu ar constitui o infracțiune în temeiul legislației statului executant;

[...]

(3) În cazurile prevăzute la alineatele (1) și (2) literele (c), (g), (i) și (j), înainte de a decide nerecunoașterea și neexecutarea unei decizii, în întregime sau parțial, autoritatea competentă din statul executant consultă autoritatea competentă din statul emitent, prin orice mijloace adecvate și, dacă este cazul, îi cere să furnizeze fără întârziere orice informații necesare.”

9 Articolul 20 din Decizia-cadru 2005/214, intitulat „Punere în aplicare”, prevede la alineatul (3):

„Fiecare stat membru se poate opune recunoașterii și executării deciziilor, atunci când certificatul prevăzut la articolul 4 creează posibilitatea încălcării drepturilor fundamentale sau a principiilor juridice fundamentale înscrise la articolul 6 din tratat. Se aplică procedura prevăzută la articolul 7 alineatul (3).”

10 Certificatul prevăzut la articolul 4 din Decizia-cadru 2005/214 și care figurează în anexa la aceasta cuprinde printre altele o rubrică (g) în care autoritatea emitentă trebuie să indice natura deciziei de sancționare (punctul 1), să efectueze un rezumat al faptelor și o descriere a împrejurărilor în care a fost săvârșită infracțiunea (punctul 2) și, în măsura în care această infracțiune constituie una dintre infracțiunile menționate la articolul 5 alineatul (1) din această decizie-cadru, să bifeze caseta relevantă.

Dreptul maghiar

11 Articolul 112 din az Európai Unió tagállamaival folytatott bűnügyi együttműködésről szóló 2012. évi CLXXX. törvény (Legea nr. CLXXX din 2012 privind cooperarea în materie penală cu statele membre ale Uniunii Europene), în versiunea aplicabilă faptelor din litigiul principal, prevede:

„Asistența judiciară în materia executării hotărârilor [include]:

[...]

(c) asistență judiciară pentru executarea sancțiunilor financiare sau a altor obligații financiare;

[...]”

12 Potrivit articolului 113 din această lege, sancțiunea sau măsura în cauză se execută dacă se poate ține seama de hotărârea pronunțată în alt stat membru.

13 Articolul 140/A alineatele (3) și (4) din legea menționată prevede:

„(3) În cazul tipurilor de infracțiuni la care face referire anexa 12, instanța nu poate refuza executarea sancțiunii financiare aplicate de alt stat membru pentru motivul că hotărârea de

sanționare pronunțată în statul respectiv nu poate fi luată în considerare întrucât nu este îndeplinită condiția privind dubla incriminare.

(4) Dispozițiile alineatului (3) sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în situația în care autoritatea din alt stat membru solicită executarea unei sancțiuni financiare aplicate în statul respectiv în legătură cu o faptă care constituie contravenție în acel stat. [...]"

Dreptul austriac

- 14 Articolul 103 alineatul (2) din Bundesgesetz vom 23. Juni 1967 über das Kraftfahrwesen (Kraftfahrgesetz 1967 – KFG. 1967) (Legea privind vehiculele din 1967) din 23 iunie 1967 (BGBl. 267/1967), în versiunea aplicabilă faptelor din litigiul principal (denumită în continuare „KFG 1967”), prevede:

„Autoritatea poate solicita informații cu privire la identitatea persoanei care, la un moment dat, a condus un vehicul identificat prin înmatriculare sau care a utilizat o remorcă identificată prin înmatriculare sau care a parcat vehiculul sau remorca ultima dată într-un loc precis înainte de un anumit moment. Aceste informații, care trebuie să includă numele și adresa persoanei vizate, trebuie să fie comunicate de titularul înmatriculării – în cazul probelor de conducere sau de conducere legate de un transfer de vehicul, de către titularul autorizației; dacă acest titular nu este în măsură să comunice respectivele informații, este obligat să desemneze persoana care este în măsură să o facă și care, prin urmare, este destinatarul obligației de informare; informațiile furnizate de persoana care are obligația de informare nu dispensează autoritatea de obligația de a le verifica atunci când acest lucru este necesar având în vedere împrejurările speței. Informațiile trebuie transmise imediat și, în cazul unei cereri scrise, în termen de două săptămâni de la data notificării; în cazul în care informațiile respective nu pot fi furnizate fără înregistrări corespunzătoare, acestea trebuie efectuate. Competența autorității de a solicita astfel de informații are prioritate față de dreptul de a păstra tăcerea.”

- 15 În temeiul articolului 134 alineatul (1) din KFG 1967:

„Orice persoană care încalcă prezenta lege federală [...] săvârșește o contravenție și este pedepsită cu o amendă de până la 5 000 de euro și, în cazul imposibilității de a o recupera, cu o pedeapsă privativă de libertate de până la șase săptămâni.”

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 16 Printr-o decizie de contravenție din 6 iunie 2018, rămasă definitivă la 1 ianuarie 2019, autoritatea administrativă a districtului Weiz i-a aplicat lui LU, în temeiul articolului 103 alineatul (2) coroborat cu articolul 134 alineatul (1) din KFG 1967, o sancțiune financiară în cuantum de 80 de euro, pentru motivul că aceasta, titulara înmatriculării unui vehicul implicat într-o încălcare a reglementării rutiere săvârșită la 28 decembrie 2017 pe teritoriul comunei Gleisdorf (Austria), a săvârșit o contravenție prin faptul că nu a răspuns, în termenul prevăzut de legislația austriacă, la cererea sa de a indica numele persoanei care conducea vehiculul menționat sau care îl parcase.
- 17 Autoritatea administrativă a districtului Weiz, în calitate de autoritate competentă a statului emitent, a transmis decizia de sancționare financiară Zalaegerszegi Járásbíróság (Tribunalul Districtului Zalaegerszeg, Ungaria), autoritatea competentă a statului de executare, în scopul executării acestei decizii. În certificatul prevăzut la articolul 4 din Decizia-cadru 2005/214 care

însoțește decizia menționată, autoritatea administrativă a statului emitent precizase că contravenția care a condus la decizia de contravenție din 6 iunie 2018 intra în categoria infracțiunilor de „conduită contrară normelor de trafic rutier”, prevăzute la articolul 5 alineatul (1) a treizeci și treia liniuță din Decizia-cadru 2005/214.

- 18 Zalaegerszegi Járásbíróság (Tribunalul Districtului Zalaegerszeg) are îndoieli cu privire la posibilitatea de a da curs favorabil cererii autorității emitente de executare a deciziei de sancționare în Ungaria, având în vedere încadrarea juridică a încălcării care a condus la decizia de contravenție din 6 iunie 2018 drept „conduită contrară normelor de trafic rutier” efectuată de această autoritate. Astfel, instanța menționată ridică problema dacă această încălcare intră efectiv în categoria infracțiunilor prevăzute la articolul 5 alineatul (1) a treizeci și treia liniuță din Decizia-cadru 2005/214.
- 19 Instanța de trimitere admite că, în Hotărârea din 5 decembrie 2019, Centraal Justitiele Incassobureau (Recunoașterea și executarea sancțiunilor financiare) (C-671/18, EU:C:2019:1054), Curtea a statuat că autoritatea competentă din statul de executare nu poate refuza recunoașterea și executarea unei decizii de impunere a unei sancțiuni financiare privind încălcări ale normelor de circulație rutieră, în sensul respectivei dispoziții din această decizie-cadru, atunci când o astfel de sancțiune a fost aplicată persoanei pe numele căreia este înmatriculat vehiculul în cauză pe baza unei prezumții de răspundere prevăzute de legislația națională a statului membru emitent, cu condiția ca această prezumție să poată fi răsturnată.
- 20 Totuși, această instanță arată că, în cauza în care s-a pronunțat această hotărâre, sancțiunea fusese adoptată în urma unei încălcări a dispozițiilor privind circulația rutieră.
- 21 Or, situația ar fi diferită în cauza principală, întrucât faptele reproșate lui LU ar constitui mai degrabă un refuz de a se conforma unui ordin al autorităților austriece competente de a indica identitatea persoanei care conducea vehiculul la momentul săvârșirii încălcării decât o „conduită contrară normelor de trafic rutier”, în sensul articolului 5 alineatul (1) a treizeci și treia liniuță din Decizia-cadru 2005/214.
- 22 În aceste condiții, încălcarea în discuție în litigiul principal nu s-ar putea încadra în niciuna dintre cele care conduc la recunoașterea și la executarea deciziilor de sancționare fără verificarea dublei incriminări a faptei.
- 23 În plus, calificarea încălcării menționate drept „conduită contrară normelor de trafic rutier” ar constitui o interpretare prea extensivă a articolului 5 alineatul (1) din Decizia-cadru 2005/214 și ar fi contrară obiectivului acesteia din urmă.
- 24 În aceste condiții, Zalaegerszegi Járásbíróság (Tribunalul Districtului Zalaegerszeg) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
  - „1) Norma stabilită la articolul 5 alineatul (1) din [Decizia-cadru 2005/214] trebuie interpretată în sensul că, în cazul în care statul membru emitent indică una dintre faptele enumerate la dispoziția respectivă, autoritatea din statul executant nu dispune de nicio marjă de apreciere suplimentară pentru a refuza executarea, fiind nevoită să execute decizia de sancționare?
  - 2) În cazul unui răspuns negativ la întrebarea anterioară, autoritatea din statul membru executant poate susține că conduita indicată în decizia statului membru emitent nu corespunde conduitei descrise în enumerare?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la admisibilitate

- 25 Guvernul austriac susține că cererea de decizie preliminară este inadmisibilă, întrucât nu ar permite Curții să stabilească dacă răspunsul la întrebările preliminare este necesar pentru soluționarea litigiului principal.
- 26 Astfel, potrivit guvernului menționat, aceste întrebări urmăresc să stabilească dacă instanța de trimitere poate refuza executarea deciziei de sancționare în discuție în litigiul principal în temeiul articolului 5 alineatul (3) și al articolului 7 alineatul (2) litera (b) din Decizia-cadru 2005/214, ceea ce implică în prealabil să se verifice dacă încălcarea imputată lui LU este una dintre cele menționate în lista care figurează la articolul 5 alineatul (1) din această decizie-cadru și, în caz contrar, dacă aceasta constituie o infracțiune în raport cu dreptul statului executant, în sensul articolului 5 alineatul (3) din decizia-cadru menționată.
- 27 Or, cererea de decizie preliminară nu ar permite să se verifice dacă această din urmă condiție este îndeplinită, din moment ce instanța de trimitere nu ar fi precizat dacă încălcarea săvârșită de LU constituie o infracțiune în raport cu dreptul maghiar.
- 28 În această privință, este adevărat că, așa cum reiese din înșiși termenii articolului 267 TFUE, decizia preliminară solicitată trebuie să fie „necesară” pentru a permite instanței de trimitere să „pronunțe o hotărâre” în cauza cu care este sesizată (Hotărârea din 26 martie 2020, Miasto Łowicz și Prokurator Generalny, C-558/18 și C-563/18, EU:C:2020:234, punctul 45).
- 29 Cu toate acestea, în cadrul cooperării dintre Curte și instanțele naționale, instituită la articolul 267 TFUE, numai instanța națională care este sesizată cu soluționarea litigiului și care trebuie să își asume răspunderea pentru hotărârea judecătorească ce urmează a fi pronunțată are competența să aprecieze, luând în considerare particularitățile cauzei principale, atât necesitatea unei decizii preliminare, pentru a fi în măsură să pronunțe propria hotărâre, cât și relevanța întrebărilor pe care le adresează Curții. În consecință, din moment ce întrebările adresate privesc interpretarea dreptului Uniunii, Curtea este, în principiu, obligată să se pronunțe (Hotărârea din 12 mai 2021, Altenrhein Luftfahrt, C-70/20, EU:C:2021:379, punctul 25).
- 30 Rezultă că întrebările referitoare la interpretarea dreptului Uniunii, adresate de instanța națională în cadrul normativ și factual pe care îl definește sub răspunderea sa și a cărei exactitate Curtea nu are competența să o verifice, beneficiază de o prezumție de relevanță. Refuzul Curții de a se pronunța asupra unei cereri formulate de o instanță națională este posibil numai dacă este evident că interpretarea solicitată a dreptului Uniunii nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal, atunci când problema este de natură ipotetică sau atunci când Curtea nu dispune de elementele de fapt și de drept necesare pentru a răspunde în mod util la întrebările care îi sunt adresate (Hotărârea din 12 mai 2021, Altenrhein Luftfahrt, C-70/20, EU:C:2021:379, punctul 26).
- 31 În speță, în primul rând, trebuie arătat că întrebările preliminare privesc interpretarea unei dispoziții de drept al Uniunii.
- 32 În al doilea rând, trebuie amintit că, întrucât procedura preliminară nu are ca obiect interpretarea unor acte cu putere de lege sau a unor norme administrative naționale, faptul că decizia de trimitere nu este perfect precisă în descrierea dreptului național nu poate avea ca efect privarea

Curții de competența de a răspunde la întrebarea preliminară adresată de instanța de trimitere (a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 decembrie 2005, Burtscher, C-213/04, EU:C:2005:731, punctul 33).

- 33 În al treilea rând, trebuie să se constate că, independent de problema privind condițiile de aplicare a articolului 5 alineatul (3) din Decizia-cadru 2005/214, răspunsul Curții va permite clarificarea aspectului dacă autoritatea statului executant dispune de o marjă de apreciere pentru a repune în discuție calificarea juridică a unei încălcări efectuată de autoritatea emitentă, potrivit căreia infracțiunea menționată intră în lista prevăzută la articolul 5 alineatul (1) din această decizie-cadru.
- 34 În aceste condiții și având în vedere jurisprudența amintită la punctele 28-30 din prezenta hotărâre, cererea de decizie preliminară este admisibilă.

Cu privire la fond

- 35 Prin intermediul întrebărilor preliminare formulate, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 5 alineatul (1) din Decizia-cadru 2005/214 trebuie interpretat în sensul că autoritatea competentă a statului executant poate refuza recunoașterea și executarea unei decizii prin care se aplică cu titlu definitiv o sancțiune financiară atunci când consideră că încălcarea în cauză, astfel cum este calificată și descrisă de autoritatea statului membru emitent în certificatul prevăzut la articolul 4 din această decizie-cadru, nu face parte din una dintre categoriile pentru care articolul 5 alineatul (1) menționat nu prevede verificarea dublei incriminări a faptei.
- 36 În această privință, este necesar să se amintească de la bun început, astfel cum reiese în special din articolele 1 și 6 precum și din considerentele (1) și (2) ale Deciziei-cadru 2005/214, că aceasta are drept obiectiv punerea în aplicare a unui mecanism eficient de recunoaștere și de executare transfrontalieră a deciziilor prin care este impusă cu titlu definitiv o sancțiune financiară unei persoane fizice sau unei persoane juridice în urma săvârșirii uneia dintre infracțiunile enumerate la articolul 5 din aceasta [Hotărârea din 5 decembrie 2019, Centraal Justitieel Incassobureau (Recunoașterea și executarea sancțiunilor financiare), C-671/18, EU:C:2019:1054, punctul 29 și jurisprudența citată].
- 37 Această decizie-cadru urmărește astfel, fără a efectua armonizarea legislațiilor statelor membre în materia dreptului penal, să garanteze executarea sancțiunilor financiare în cadrul acestor state datorită principiului recunoașterii reciproce (Hotărârea din 4 martie 2020, Bank BGZ BNP Paribas, C-183/18, EU:C:2020:153, punctul 49).
- 38 Prin urmare, principiul recunoașterii reciproce este cel care stă la baza economiei Deciziei-cadru 2005/214. Acest din urmă principiu implică, în temeiul articolului 6 din decizia-cadru menționată, că statele membre sunt în principiu obligate să recunoască o decizie de impunere a unei sancțiuni financiare care a fost transmisă conform articolului 4 din respectiva decizie-cadru, fără altă formalitate, și să ia imediat toate măsurile necesare pentru executarea sa, motivele de refuz al recunoașterii sau al executării unei astfel de decizii trebuind să fie interpretate în mod restrictiv [a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 decembrie 2019, Centraal Justitieel Incassobureau (Recunoașterea și executarea sancțiunilor financiare), C-671/18, EU:C:2019:1054, punctul 31 și jurisprudența citată].

- 39 De altfel, este necesar să se amintească faptul că atât principiul încrederii reciproce între statele membre, cât și principiul recunoașterii reciproce, care are la bază el însuși încrederea reciprocă dintre acestea din urmă, au, în dreptul Uniunii, o importanță fundamentală, având în vedere că permit crearea și menținerea unui spațiu fără frontiere interioare (Hotărârea din 10 ianuarie 2019, ET, C-97/18, EU:C:2019:7, punctul 17 și jurisprudența citată).
- 40 În acest context, autoritatea competentă din statul membru executant este obligată în principiu să recunoască și să execute decizia transmisă și nu poate refuza, prin derogare de la norma generală, decât în prezența unuia dintre temeiurile de nerecunoaștere sau de neexecutare prevăzute în mod expres de Decizia-cadru 2005/214 [a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 decembrie 2019, Centraal Justitieel Incassobureau (Recunoașterea și executarea sancțiunilor financiare), C-671/18, EU:C:2019:1054, punctul 33].
- 41 În ceea ce privește calificarea încălcării care a condus la adoptarea deciziei de sancționare în cauză, este necesar să se arate că, în conformitate cu modul de redactare a articolului 5 alineatul (1) din Decizia-cadru 2005/214, conduc la recunoașterea și executarea deciziilor, fără verificarea dublei incriminări a faptei, infracțiunile care figurează în lista prevăzută de această dispoziție, dacă sunt incriminate în statul emitent și „după cum sunt definite în legislația statului emitent”.
- 42 În consecință, autoritatea statului executant este, în principiu, ținută de aprecierea făcută de autoritatea statului emitent cu privire la calificarea încălcării în cauză, în special în ceea ce privește problema dacă încălcarea respectivă se încadrează în una dintre categoriile de infracțiuni care figurează în lista prevăzută la articolul 5 alineatul (1) din Decizia-cadru 2005/214.
- 43 Astfel, din moment ce autoritatea statului emitent califică o încălcare ca făcând parte din una dintre categoriile de infracțiuni care figurează în lista prevăzută la articolul 5 alineatul (1) din Decizia-cadru 2005/214 și transmite decizia de sancționare a încălcării în conformitate cu articolul 4 din această decizie-cadru, autoritatea statului executant este, în principiu, obligată să recunoască și să execute decizia menționată.
- 44 O asemenea concluzie este confirmată de analiza contextului în care se înscrie articolul 5 alineatul (1) din Decizia-cadru 2005/214. Astfel, pe de o parte, din modul de redactare a articolului 7 alineatul (1) din această decizie-cadru reiese că motivele de nerecunoaștere sau de neexecutare sunt expres prevăzute de aceasta. Pe de altă parte, în temeiul articolului 7 alineatul (3) din decizia-cadru menționată, în cazurile menționate la articolul 7 alineatul (1) din aceasta, înainte de a decide nerecunoașterea și neexecutarea unei decizii, autoritatea competentă din statul executant este obligată să consulte autoritatea competentă din statul emitent, prin orice mijloace adecvate și, dacă este cazul, să îi ceară să furnizeze fără întârziere orice informații necesare.
- 45 De altfel, o interpretare a articolului 5 alineatul (1) din Decizia-cadru 2005/214 care ar permite autorității statului executant să efectueze propria calificare a încălcării în cauză în raport cu dreptul său național ar fi contrară principiului încrederii reciproce pe care se întemeiază această decizie-cadru și care prezintă o importanță fundamentală în dreptul Uniunii, precum și cerințelor legate de buna funcționare și de eficacitatea sistemului de asistență reciprocă stabilit prin decizia-cadru menționată.
- 46 În speță, instanța de trimitere are îndoieli că încălcarea săvârșită de LU poate intra în categoria infracțiunilor prevăzute la articolul 5 alineatul (1) a treizeci și treia liniuță din Decizia-cadru 2005/214. În special, această instanță apreciază că autoritatea statului membru emitent a efectuat

o interpretare prea largă a categoriei menționate, care nu poate cuprinde încălcările care nu au decât o legătură indirectă cu siguranța rutieră și care, precum cea în discuție în litigiul principal, constituie mai degrabă un refuz de a se conforma unui ordin al autorității decât o „conduită contrară normelor de trafic rutier”.

- 47 Cu toate acestea, din informațiile de care dispune Curtea reiese, pe de o parte, că autoritatea statului membru emitent a calificat, în temeiul articolului 103 alineatul (2) din KFG 1967, încălcarea în discuție în litigiul principal drept conduită contrară normelor de trafic rutier, în sensul articolului 5 alineatul (1) a treizeci și treia liniuță din Decizia-cadru 2005/214.
- 48 Pe de altă parte, decizia de trimitere, în primul rând, nu furnizează niciun element care să permită să se considere că certificatul prevăzut la articolul 4 din Decizia-cadru 2005/214 nu ar corespunde în mod vădit deciziei de sancționare a încălcării reglementărilor rutiere săvârșite la 28 decembrie 2017 și, în al doilea rând, se limitează să indice că autoritatea emitentă a efectuat o interpretare prea largă a categoriei de infracțiuni care figurează la articolul 5 alineatul (1) a treizeci și treia liniuță din această decizie-cadru. Astfel, nu pare că prezenta cauză se încadrează în una dintre ipotezele prevăzute la articolul 7 alineatul (1) din decizia-cadru menționată, în care autoritățile statului executant pot refuza recunoașterea și executarea deciziei de sancționare.
- 49 În aceste condiții, autoritatea statului membru executant nu poate refuza recunoașterea și executarea deciziei de sancționare care i-a fost transmisă.
- 50 Este necesar însă să se amintească faptul că, în conformitate cu articolul 20 alineatul (3) din Decizia-cadru 2005/214, autoritatea competentă a statului membru executant se poate opune recunoașterii și executării deciziei atunci când certificatul prevăzut la articolul 4 creează posibilitatea încălcării drepturilor fundamentale sau a principiilor juridice fundamentale înscrise la articolul 6 TUE. Într-un astfel de caz, în prealabil, ea cere autorității statului membru emitent să furnizeze orice informație necesară, în conformitate cu articolul 7 alineatul (3) din această decizie-cadru. Pentru a asigura efectul util al deciziei-cadru menționate și, printre altele, respectarea drepturilor fundamentale, autoritatea statului membru emitent este ținută să furnizeze aceste informații [a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 decembrie 2019, Centraal Justitieel Incassobureau (Recunoașterea și executarea sancțiunilor financiare), C-671/18, EU:C:2019:1054, punctele 44 și 45].
- 51 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la întrebările adresate că articolul 5 alineatul (1) din Decizia-cadru 2005/214 trebuie interpretat în sensul că autoritatea statului executant, cu excepția prezenței unuia dintre motivele de nerecunoaștere sau de neexecutare prevăzute în mod expres de această decizie-cadru, nu poate, în principiu, să refuze recunoașterea și executarea unei decizii prin care se aplică cu titlu definitiv o sancțiune financiară atunci când autoritatea statului emitent a calificat încălcarea în cauză, în certificatul prevăzut la articolul 4 din decizia-cadru menționată, în sensul că face parte din una dintre categoriile de infracțiuni pentru care articolul 5 alineatul (1) menționat nu a prevăzut verificarea dublei incriminări a faptei.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 52 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

Articolul 5 alineatul (1) din Decizia-cadru 2005/214/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a sancțiunilor financiare, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009, trebuie interpretat în sensul că autoritatea statului executant, cu excepția prezenței unuia dintre motivele de nerezonabilă sau de neexecutare prevăzute în mod expres de această decizie-cadru, nu poate, în principiu, să refuze recunoașterea și executarea unei decizii prin care se aplică cu titlu definitiv o sancțiune financiară atunci când autoritatea statului emitent a calificat încălcarea în cauză, în certificatul prevăzut la articolul 4 din decizia-cadru menționată, în sensul că face parte din una dintre categoriile de infracțiuni pentru care articolul 5 alineatul (1) menționat nu a prevăzut verificarea dublei incriminări a faptei.

Semnături